

Matrosernes

Afskeeds = Sang,

Som blev idcommen =
deret fra Norge til Kiöben =
havn i Martii Maaned

1779.

Trouk. 1779.

V box 8:230

Matrosernes

Officers-Sang,

Som

Blev udcommanderet fra Norge til
Kjøbenhavn i Martii Maaned, 1779.

Opsat

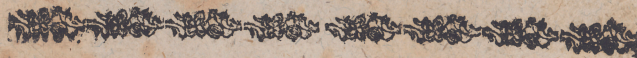
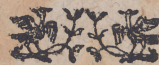
Til Opmuntring for dem selv,

og

Til trostlig Erindring for
deres efterladte Hustruer, Børn,
Slægt og Venner,

under den Messie:

Jeg kand ey sige mig Lykken har føyet.

Tronhiem, trykt i samme Aar. 1779

V. box 8:230

67/5952 e. a

1.
Samler nu Eder søefarende Søuner,
Her Ordre er kommen: vi vandre skal bort;
Indvending en nytter, her høres en Bonner,
Ehi Tiden sig nærmer, vi reyse maae fort,
3 Vinters Koelighed,
Da vi sad tryg i Fred,
Vor Roe blev forvandet til Uroelighed.

2.
Vor Konge befaler, og vi bør adlyde,
Og villig forlade vor Hustrue og Hiem;
Vi vil midt i Sorgen i Haabet os fryde,
Vi atter med Glæde skal komme igien.
Kort sagt: Vi maae afsted,
Og meer vi ikke veed,
Hvad for en Skiebne der er os bereed.

3. See

3.
See Martis Sønnen, Lovartet i Hjertet,
Med Reer omvandler i fremmede Land,
Skal Neptuni Sønnen det meere da smerte,
At de maae bortrejse fra Fædrene Strand?
Rejs! vi gjør det med Lyst!
Vi har og Moed i Bryst;
Vi tør og mod Fiender vove en Dyst.

4.
Skal vi fra Forsædrenes Dyder afvige,
Som klække sig viiste i Britternes Tog?
Skulle vi meere vor Konge nu svige
End Norske, som før Normandiat indtog?
Vi, som Skjoldungers Et,
Vil os bevise ret,
Som tappre Marroser; vor Pligt ey forgiæt.

5.
Har vi fra Ungdom til Manddom tit skuet
Guds Frelstning paa Havets ophævede Bom,
Der har os med Angest og Undergang truet,
Dg dog ikke mægtet at vælte os om!
Mon ikke GUD endnu
Vil komme os ihu?
So vist, min Broder! slaæ Sorgen af Hu.

6. Vi

6.
Vi efter Ordre vor Pligter forette,
Og stiller for Resten vor Sag i Guds Haand,
Hvo vil mod Skiebnen begynde at trætte,
Det var at paaføre sig tyngere Baand.
GUD har til Havet sagt:
Her skal din stolte Magt,
Og brusende Vølger i Hast bli nedlagt.

7.
I dette Haab vil vi da Rejsen paatage;
Viig bort I Sorge, som gjør os Fortræd;
Vi har paa Skiebnen dog intet at klage,
Skjønt vi forlader vort Fædrene Stæd;
Vor Konge har os klar,
Dg vi ham lydige er,
Hans Ordre at følge gjør gjerne enhver.

8.
Vel sandt, at nogle sig kunde beklage,
Som Alderen tvinger, for Husfæne og Smaae,
I Fattigdom sidder her ventlig tilbage,
Dg veed ey Udveje til Brodet at faae.
Hvo undrer, at i sær
De da bekymret er,
Som faderligt Hjerte for Sine ret bær.

9. Men

9.
Men vi, som er unge og muntre i Sindet,
Vi gierne forlader vor Hustru og Ven,
Endskiont vi bortrenser, de staar os i Mindet,
Med Tiden vi haaber, at see dem igien.
Vi vil til Kiøbenhavn,
Der skal vort Norske Navn
Nu først sig fremvise til Ære og Gavn.

10.
Ugifte de raaber: Til Tiden det lakker,
Vi farvel vil byde og tage Afsked;
Vor Sager vi hurtig tilsammen og pakker,
Vi alle til Reysen nu staaer alt bereed.
Farvel vor Faer og Moer!
Vor Søster og vor Broer!
Farvel vor Kiæreste og yndige Moer!

11.
Ja, troe os, I Duffert! vi kommer tilbage,
Som Nordmænd vi Eder forglemme en vil,
De Norske Piger vi best dog behage,
Og dennem vor Tillid vi sætte flux til.
Nu vil vi os omsee,
Hvad Lykken sig vil see,
Til vi hjemkommer til vor Kiæreste.

12. De

12.
De Gifte de sukker: Farvel vore Koner!
Farvel vore Børn og elskende Smaa!
Vi Jer nu forlader med sorgelig Toner,
Men haaber med Tiden den Glæde at faae,
At see dem igien;
Sæt Løb til Himmelen,
Vi vil Eder elske, som Fader og Ven.

13.
Hvor vi omvanker paa stormende Bolger,
Skal I os stedse i Tankerne staae;
Vor Konges Ordre lydtagtig vi følger,
Skiont vi unødigt fra Eder vil gaae.
Vi sætter Haab dertil,
Det gaar os som Guld vil,
Han eenes Land raade i Kongernes Spil.

14.
Nu sørger da ikke Slægtninger og Benner,
For vi saa uventet fra Eder bortgaae;
Paa faste Land ofte Ulykke og hænder,
Det man af Erfaring bevidne jo maae;
Naar man paa See og Hav,
Kand leve frisk og brav,
Og ingen Ulykke der vide udaf.

15. Vi

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

mm 0

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90

